

**ODVJETNIČKI URED
TEA GATTERNIG**

Šemovečkih žrtava 18, Varaždin
tel: +385 (0) 42 561 102
fax: +385 (0) 42 561 958
mob: +385 (0) 91 595 9761
e-mail: tea.gatternig@gmail.com

U Varaždinu, dana 05.10.2026.

TRGOVAČKI SUD U PAZINU

Dršćevka 1
52 000 PAZIN

Poslovni broj: St - 401/2024

za

VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE

Savska cesta 62
10 000 Zagreb

STEČAJNI i RAZLUČNI VJEROVNIK:

Stečajna masa iza Credo banke d.d. u stečaju, OIB:59871102045, Ulica Šemovečkih žrtava 18, 42000 Varaždin, zastupana po stečajnom upravitelju Slavku Cerjanu, OIB: 29869608790, Ulica Šemovečkih žrtava 18, 42000 Varaždin, a isti temeljem izdane punomoći po punomoćnici Tei Gatternig, odvjetnici iz Varaždina.

ŽALBA VJEROVNIKA
STEČAJNA MASA IZA CREDO BANKE d.d. „u stečaju“

protiv dijela Rješenja Trgovačkog suda u Pazinu
broj St-401/2024-482 od 17. rujna 2026. iz točke II. i III. izreke

.....

II/ U stečajnom postupku nad stečajnim dužnikom ISTO INDUSTROGRADNJA d.o.o. u stečaju Trgovački sud u Pazinu je dana 17.09.2026. donio Rješenje o namirenju iz kupovnine ostvarene prodajom nekretnina pod razlučnim pravom prednika Žalitelja – Credo banka d.d. u stečaju i to:

- točkom I. izreke da se iz ukupnog ostvarenog priliva u stečajnu masu u iznosu od 1.976.528,87 eura provodi namirenje troškova stečajnog postupka i obveza stečajne mase u iznosu od 24.788,65 eura;
- točkom II. izreke da se nalaže Financijskoj agenciji da po pravomoćnosti ovog rješenja iznos od 1.976.528,87 eura uplaćen po osnovi predujma i kupovnine kako je prikazano u tabelarnom prikazu prenese na račun stečajnog suda (depozitni račun) i
- točkom III. izreke određeno da će se po primitku iznosa iz točke II. izreke naložiti isplata iznosa od 24.788,65 eura na račun stečajnog dužnika, a ostatak će se zadržati na sudskom depozitu do završetka ovog postupka (89.886,53 eura) odnosno do okončanja parničnog postupka koji se vodi pred Trgovačkim sudom u Splitu poslovni broj P-364/2025 (1.861.853,69 eura).

Predmetno rješenje objavljeno je na oglasnoj ploči sudova dana 18.09.2026.

Stečajni i razlučni vjerovnik, Stečajna masa iza Credo banke d.d. u stečaju kao žalitelj, u zakonskom roku u skladu sa čl. 12.st.3. i 19.st.2. Stečajnog zakona, podnosi **ŽALBU protiv dijela predmetnog Rješenja o namirenju i to točke II. i točke III. izreke pobijajući osporeni dio Rješenja iz svih žalbenih razloga propisanih čl. 353. ZPP u svezi čl. 10. Stečajnog zakona, i to:**

- zbog pogrešne primjene materijalnog prava iz čl. 356. ZPP;
- zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja iz čl. 355. ZPP i
- zbog bitne povrede procesnih odredaba iz čl. 354.st.2. točka 11. jer su razlozi Rješenja u pobijanom dijelu nerazumljivi i proturječni međusobno i sa sadržajem isprava na koje se poziva, zbog čega osporeni dio Rješenja ima nedostataka zbog kojih se ne može ispitati.

Obrazloženje navedenih razloga iznosi se kako slijedi.

II/ Pobijani dio Rješenja donijet je uz pogrešnu primjenu mjerodavnih odredbi Stečajnog zakona koje uređuju pravne učinke rješenja o utvrđenim tražbinama, a propisuju da pravomoćno utvrđeni dio tražbine ima učinak pravomoćne presude (res iudicata).

Pobijani dio Rješenja donijet je uz pogrešnu primjenu mjerodavnih odredbi Stečajnog zakona koje uređuju prava razlučnih vjerovnika na odvojeno namirenje, odnosno, na prioritarno namirenje tražbine osigurane razlučnim pravom u stečajnom postupku.

Žalitelj je u ovom stečajnom postupku prijavio tražbinu u ukupnom iznosu od 7.006.885,44 eura, za koju tražbinu raspolaže ovršnom ispravom, te je istodobno u prijavi tražbine obavijestio sud o postojanju razlučnog prava na ukupno 18 nekretnina koje se nalaze u Zagrebu, K.O. Vrapče Novo.

Pravomoćnim Rješenjem stečajnog suda broj St-410/2024-36 od 21. ožujka 2025. prijavljena tražbina Žalitelja kao tražbina stečajnog vjerovnika drugog višeg isplatnog reda utvrđena je u djelomičnom iznosu od 3.503.442,72 eura.

Istim Rješenjem je i osporen preostali dio prijavljene tražbine ovdje Žalitelja u iznosu od 3.503.442,72 eura te je upućen vjerovnik ISTO GRUPA d.d. Zagreb, Nikole Tesle 10, OIB: 78858201330, da u ime i za račun stečajnog dužnika, pokrene parnicu radi utvrđenja da ne postoji osporeni dio tražbine Žalitelja kao stečajnog vjerovnika.

Parnični postupak koji je prema navedenom pravomoćnom rješenju o upućivanju na parnicu pokrenuo drugi vjerovnik (ISTO GRUPA d.d.), a to je parnični postupak P-106/2025 pred Trgovačkim sudom u Pazinu pokrenut je isključivo radi osporavanja preostale sporne polovice tražbine (iznos od 3.503.442,72 eura), pa predmet te parnice nije niti može biti onaj dio tražbine koji je već pravomoćno utvrđen na ispitnom ročištu.

Parnični postupak P-364/2025 pred Trgovačkim sudom u Splitu, do okončanja kojeg postupka je točkom III. izreke Rješenja određeno zadržavanje novčanih sredstava u iznosu od 1.861.853,69 eura na sudskom depozitu, pokrenuti je nakon podnošenja tužbe radi utvrđenja da ne postoji osporeni dio tražbine Žalitelja, od strane drugog vjerovnika (ISTO GRUPA d.d.) i stečajnog dužnika (zastupanog po tadašnjem, a sada razriješenom stečajnom upravitelju) radi utvrđenja ništetnosti Ugovora o okvirnom zaduženju broj 41/20/10 od 18.06.2010. i Ugovora o dugoročnom kreditu broj 8575000743 od 21.06.2010. iz kojih ugovora proizlazi prijavljena tražbina Žalitelja u stečajni postupak. Predmet ove parnice ne može biti utvrđenje ništetnosti predmetnih ugovora u cijelosti jer je dio tražbine (1/2 iznosa) koji proizlazi iz tih ugovora već

pravomoćno utvrđen, a i razlučno pravo ovdje prednika Žalitelja u zemljišnoj knjizi je upisano temeljem drugih ovršnih isprava – Sporazuma radi osiguranja novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretninama od 21.06.2010., koji je upisan u z.k. pod Z-32215/10 od 24.06.2010. i Sporazuma radi osiguranja novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretninama od 08.08.2011., koji je upisan u z.k. pod Z-40191/11 od 12.08.2011, a koji Sporazumi NISU predmet ove tužbe.

Prvostupanjski sud je pogrešno i nezakonito postupio kada je isplatu preostalog iznosa kupovnine koji pripada ovdje Žalitelju kao razlučnom vjerovniku u pogledu dijela utvrđene tražbine u iznosu od 3.503.442,72 eura, a osigurane razlučnim pravom, uvjetovao okončanjem parnice P-364/2025.

Naime, pobijanom sudskom odlukom stvara se potencijalno apsurdna i neodrživa pravna situacija u kojoj se u potpunosti gubi smisao i pravna snaga načela *res iudicata* (presuđena stvar), koje načelo je temeljno načelo procesnog prava, po kojem se načelu o nekom već pravomoćno presuđenom sporu ne može ponovno raspravljati ni presuđivati. Postavlja se pitanje u čemu je onda smisao distinkcije između „osporene“ i „utvrđene“ tražbine u stečajnim postupcima? Da li je, primjerice, zakonodavac namjeravao da se institut tužbe za osporavanje tražbine odnosi samo na osporeni dio ili da se takva tužba proteže na cijelu tu tražbinu? Stečajni zakon jasno razlikuje „osporene“ i „utvrđene“ tražbine i ovakvo postupanje suda u pobijanom Rješenju predstavlja povredu, ne samo norme stečajnog postupka (odredbe čl. 271.st.1. Stečajnog zakona), nego i povredu jednog od temeljnih načela pravnog poretka, čime se isto ukazuje neosnovanim i nezakonitim.

U tom pogledu, formulacija iz točke 37. pobijanog dijela Rješenja: „*Međutim, ovdje valja reći da čak i kada bi sud uzeo da postoji nesporen dio tražbine (...)*“ izravno je u suprotnosti sa smislom i sadržajem odredbe po kojoj pravomoćno utvrđeni dio tražbine ima učinak pravomoćne presude (*res iudicata*) i predstavlja grubu povredu ovog načela od strane suda. Ne može sud oko ovoga arbitrirati, ovo nije činjenično pitanje (*quaestio facti*), nego načelo koje ima poštovati jer u suprotnom nije načelo.

Cjelokupni sadržaj točke 37. obrazloženja pobijanog dijela Rješenja je NERAZUMLJIV i MEĐUSOBNO KONTRADIKTORAN jer je posve nejasno razmišljanje te nejasan i kontradiktoran zaključak prvostupanjskog suda u svezi očitovanja na odredbu čl. 125.st.7. Ovršnog zakona na koju se poziva ovdje Žalitelj kao razlučni vjerovnik u dokaznu svrhu namirenja istom preostalog dijela kupovnine prema čl.248.st.1.t.2. Stečajnog zakona.

Naime, u stečajnom postupku, upravo u pogledu unovčenja nekretnine pod razlučnim pravom, u skladu sa čl. 247. st.1. Stečajnog zakona, odgovarajuće se primjenjuju pravila ovršnog postupka o ovrsi na nekretnini, a time i odredba čl. 125.st.7. Ovršnog zakona o rješenju o namirenju, kojom je propisano kako citirano glasi:

"Ako dužnik do završetka ročišta iz st.1. ovog članka podnese dokaz da je podnio tužbu kojom osporava postojanje ili visinu osporene tražbine iz ovršne javnobilježničke isprave na temelju koje se namiruje tražbina ovrhovoditelja, sud će pri donošenju rješenja o namirenju iz st.1. ovog članka uzeti u obzir samo nesporni dio tražbine iz ovršne javnobilježničke isprave na temelju koje se namiruje tražbina ovrhovoditelja."

Upravo sadržaj ove odredbe jasno ukazuju da uz pravilno tumačenje odredbe čl. 247.st.1.t.3. Stečajnog zakona, ovdje Žalitelju pripada preostali dio kupovnine iz unovčenih nekretnina pod razlučnim pravom prednika Žalitelja te je stoga umjesto pobijanog dijela Rješenja i to točke II. i III. izreke istog trebalo donijeti rješenje kojim se nalaže Financijskoj agenciji da preostali iznos kupovnine u iznosu od 1.861.853,69 eura isplati na račun Žalitelja kao razlučnog vjerovnika obzirom da isplata ovog iznosa predstavlja tek dio pravomoćno utvrđene tražbine prednika

Žalitelja koja proizlazi iz ovršne javnobilježničke isprave na temelju koje je i prijavljena tražbina u stečajni postupak – a to je Ugovor o okvirnom zaduženju broj 41/20/10 od 18.06.2010. te Ugovor o dugoročnom kreditu broj 8575000743 od 21.06.2010. sa Aneksima istog (Aneks broj 1 od 30.06.2010., Aneks broj 2 od 09.05.2011. i Aneks broj 3 od 19.08.2011.). Uz prijavu tražbine u svojstvu stečajnog vjerovnika, prednik Žalitelja je i obavijestio o postojanju razlučnog prava za cjelokupni iznos prijavljene tražbine na temelju dva Sporazuma o osiguranju novčane tražbine zasnivanjem založnog prava od 21.06.2010. i od 08.08.2011., oba Sporazuma solemnizirana kod javnog bilježnika kao ovršna isprava na temelju kojih je u zemljišnoj knjizi Općinskog građanskog suda u Zagrebu, za katastarsku općinu Vrapče Novo, u zk.ul. 6640 obavljen upis založnog prava.

U suprotnosti je sa stanjem spisa i protivno činjenicama koje proizlaze iz prijave tražbine prednika Žalitelja te zemljišno knjižnog izvataka za nekretnine koje su unovčene i predmet su spornog Rješenja o namirenju, u potpunosti je pravno neutemeljena i stoga pogrešna teza na kojoj sud temelji spornu pobijanu odluku iz točke 37. pobijanog Rješenja koja glasi: „*Zato navedena odredba (odredba čl.125. st.7. OZ) nije mjerodavna za ovo namirenje jer se ovdje prvenstveno polazi od toga da li vjerovnik stečajna masa iza CREDO BANKE d.d. u stečaju ima pravo na namirenje kao razlučni vjerovnik (..)*“ Na predmetnim nekretninama nije sporno niti je osporeno razlučno pravo ovog vjerovnika, slijedom čega je odbijanjem suda da namiri Žalitelja kao razlučnog vjerovnika preostalim dijelom kupovnine počinjena povreda prava Žalitelja na odvojeno namirenje, a ostvaren žalbeni razlog pogrešne primjene materijalnog prava.

Pozivanje u obrazloženju pobijanog Rješenja (točka 34. i točka 36.) na odredbu čl. 271.stavak 2. Stečajnog zakona je irelevantno za donošenje rješenja o namirenju obzirom da se ova odredba odnosi na osporavanje prijavljene tražbine u stečajnom postupku te se uopće NE odnosi na razlučno pravo, a u konkretnom slučaju je osporen samo DIO prijavljene tražbine u odnosu na koje osporavanje je drugi vjerovnik (ISTO GRUPA d.d.) upućen na parnicu, te i pokrenuo parnicu P-106/2025 pred Trgovačkim sudom u Pazinu na utvrđenje da ne postoji tražbina prednika Žalitelja prema stečajnom dužniku u osporenom iznosu od 3.503.442,72 euro. Dakle ova parnica se vodi radi osporavanja samo dijela prijavljene tražbine koja NIJE utvrđena pravomoćnim rješenjem o utvrđenoj tražbini prednika Žalitelja od 21.03.2025. i nema utjecaja na namirenje pravomoćno utvrđene tražbine Žalitelja iz kupovnine ostvarene prodajom nekretnina pod razlučnim pravom prednika Žalitelja.

Zasebni parnični postupak do čijeg pravomoćnog okončanja je zadržani u sudskom depozitu cjelokupni preostali iznos kupovnine koji bi trebalo isplatiti Žalitelju kao razlučnom vjerovniku je pokrenut NAKNADNOM TUŽBOM drugog vjerovnika ISTO GRUPA d.d. i stečajnog dužnika I TO PO PROTEKU ROKA ZA TUŽBU ZA POBIJANJE OSPORENOG DIJELA TRAŽBINE iz rješenja trgovačkog suda od 21.03.2025. jer IAKO se tužbeni zahtjev u parnici P-364/2026 odnosi na utvrđenje ništetnosti Ugovora o okvirnom zaduženju i Ugovora o dugoročnom kreditu (zaboravljeno zahtjevom obuhvatiti i Aneксе ugovora o kreditu) ISTI JE ČINJENIČNI OPIS ove tužbe i tužbe P-106/2025 jer se radi o istom razlogu za osporavanje – NEDOPUŠTENOM POBUDI, pa je stoga UPITNA PRAVNA VALJANOST TUŽBE RADI NIŠTETNOSTI kojom se na nedopušteni način, i to zlouporabom prava tužitelja, probija zakonski prekluzivni rok za podnošenje tužbe iz čl. 267. Stečajnog zakona !

Osim navedenog, iz sadržaja tužbe P-364/2026 jasno proizlazi da se tužbenim zahtjevom traži utvrđenje ništetnosti Ugovora o okvirnom zaduženju i Ugovora o dugoročnom kreditu (bez Aneksa 1. 2.i 3. tom Ugovoru ?) u cijelosti IAKO je takav zahtjev PROTURJEČAN tužbenom zahtjevu iz pravodobno pokrenute parnice P-106/2025 TE IAKO SE TIČE UGOVORA NA

TEMELJU KOJIH NIJE OSNOVANO ZALOŽNO PRAVO NA NEKRETNINAMA stečajnog dužnika u korist prednika Žalitelja.

Naime, prema čl. 309.st.1. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima, založno pravo kao hipoteku na temelju pravnog posla (dobrovoljna ugovorna hipoteka) vjerovnik stječe uknjižbom založnog prava u zemljišnoj knjizi na temelju ovršne isprave kojom se stječe založno pravo. U konkretnom slučaju, založno pravo u korist prednika Žalitelja upisano je u zk. na temelju naprijed navedena dva Sporazuma o zasnivanju založnog prava od 21.06.2010. i od 08.08.2011., a ti Sporazumi NISU predmet ove parnice na utvrđenje ništetnosti.

Kako se i tužba P-106/2025 i tužba P-364/2026 nalaze u stečajnom spisu, prvostupanjski sud je pri donošenju osporenog dijela Rješenja o namirenju PROPUSTIO ispravno utvrditi sve naprijed navedene relevantne činjenice za donošenje zakonite odluke, čime je nedvojbeno počinjen i žalbeni razlog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja.

U skladu sa navedenim, zaključak prvostupanjskog suda iznijet u točki 35. obrazloženja pobijanog Rješenja o namirenju, prema kojem zbog akcesorne prirode založnog odnosno razlučnog prava nije od presudne važnosti što u postupku broj P-364/2026 predmet utvrđenja ništetnosti nije i Sporazum o osiguranju novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretninama od 21.06.2010. JE U POTPUNOSTI PRAVNO NEOSNOVAN te u PROTURJEČNOSTI kako sa stvarnim činjeničnim stanjem koje proizlazi iz isprava, tako i sa odredbama materijalnog prava o zasnivanju založnog prava. Upravo suprotno pozivanju prvostupanjskog suda na odredbe čl. 346.i 347. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima, ove odredbe jasno ukazuju na **POGREŠAN ZAKLJUČAK** suda jer propisuju i to: čl. 346. da založno pravo prestaje TEK kada prestane CIJELA njime osigurana tražbina i sve sporedne tražbine kamata i troškova, ako nije što drugo zakonom određeno, a odredba čl. 347.stavak 1. da bi založno pravo na nekretnini prestalo nije dovoljno da je prestala tražbina koju je založno pravo osiguravalo, već hipoteka prestaje brisanjem iz zemljišne knjige, dok odredba **stavka 4. ovog članka propisuje da se neće uzimati u obzir hipoteka pri namirenju iz prodajne cijene nekretnine samo kada je nekretnina prodana NAKON prestanka hipotekom osigurane tražbine !.**

Na osnovanost žalbenih navoda posebno ukazuje i recentna sudska praksa, kao primjerice **presuda VTSRH broj PŽ-192/2026-2 od 28.04.2026.** kojem je jasno izražen stav ovog Suda vezan za ništetnost ugovora, a to je da na valjanost ugovora o kreditu NE utječe eventualna ništetnost pojedinih odredbi tog ugovora, kao niti na valjanost drugog sa ugovorom o kreditu povezanog ugovora, već može imati utjecaj samo na visinu pojedine tražbine. Stoga u slučaju djelomične nevaljanosti pojedinih kreditnih odredbi, drugi ugovor -Ugovor o međusobnom poslovnom odnosu ostaje na snazi, dok eventualno može doći samo do smanjenja osigurane tražbine (stav iznijet u točki 21. obrazloženja ove presude). Također je ovom presudom iznijet i stav Suda u pogledu postojanja pravnog interesa za tužbu radi utvrđenja ništetnosti, a to je da iz sadržaja tužbe i iz tijeka postupka proizlazi da je tužitelj svoj interes za tužbu obrazlagao time da bi u slučaju uspjeha u parnici na utvrđenje ništetnosti imao veće izgleda za namirenje svoje tražbine u stečajnom postupku, ali takav interes po ocjeni ovog Suda nije pravni interes u smislu čl. 187.st.1. ZPP jer se ne odnosi na neposredno uređivanje tužiteljeva subjektivnog građanskog prava ili pravnog odnosa, nego na očekivani povoljniji ekonomski učinak eventualne presude na njegov položaj u stečaju. Sama činjenica da bi stečajna masa u slučaju uspjeha tužitelja mogla biti manje opterećena razlučnim pravom NE ZNAČI da time nastaje pravni interes za svaki deklaratorni zahtjev koji pojedini vjerovnik želi istaknuti. (stav iznijetu točki 26. obrazloženja presude).

Osim ove presude, i **presuda VTS RH broj PŽ-1831/2023-2 od 11.03.2024.** sadrži stav ovog Suda, a to je da nije ništetan ugovor kojim je hibridni instrument neizravno financiran tuženikom sredstvima jer iako je posao sklopljen protivno odredbi čl.31.st.3. Zakona o kreditnim institucijama, odredbom čl. 360. st.1.t.1. istog zakona propisana je prekršajna kazna za kreditnu instituciju ako kreditira ili izdaje garanciju ili druga jamstva protivno odredbi čl.31. ovog zakona, pa je stoga sklapanje ugovora zabranjeno samo jednoj strani, tuženiku, a posljedica toga je prekršajna odgovornost, a ne ništetnost ugovora, kako to proizlazi iz čl.322.st.2. Zakona o obveznim odnosima. Na temelju istog, nije moguće izvesti zaključak da je predmetni ugovor o hibridu protivan moralu društva ili Ustavu Republike Hrvatske (stav iz točke 11. obrazloženja presude).

Sve ovom žalbom iznijete proturječnosti i nejasnoće u danom obrazloženju pobijanog dijela Rješenja o namirenju, a sadržane u točkama od 34. do 37. obrazloženja, jasno ukazuju i na žalbeni razlog bitne povrede procesnog prava sadržanih u odredbama Stečajnog zakona, kao i drugih mjerodavnih zakona (Ovršnog zakona, Zakona o parničnom postupku) prema kojima sudska odluka mora biti razumljiva i dostatno obrazložena u skladu sa važećim mjerodavnim pravom Republike Hrvatske jer jedino takva odluka nije arbitrarna, već je ispravna i zakonita. Stoga u spornom dijelu Rješenje o namirenju NIJE ispravno i zakonito, već je arbitrarno i stoga pobojno.

Sukladno odredbama članka 247. i 248. Stečajnog zakona kao mjerodavnom materijalnom pravu za rješenje o namirenju iz kupovnine ostvarene prodajom nekretnine pod razlučnim pravom, nakon unovčenja predmeta na kojemu postoji razlučno pravo, sud je dužan iznos ostvarene kupovnine (nakon odbitka troškova unovčenja i doprinosa za stečajnu masu) namiriti razlučnom vjerovniku. Preostali iznos kupovnine od 1.861.853,69 eura u cijelosti potpada pod nesporni, pravomoćno utvrđeni, dio tražbine Žalitelja, pa odbijanjem suda da namiri Žalitelja kao razlučnog vjerovnika preostalim dijelom kupovnine dovodi do povrede prava na odvojeno namirenje i protivno je izričitoj odredbi čl. 248.st.1.t.3. Stečajnog zakona, što osporeni dio rješenja o namirenju (točka II. i točka III. izreke) čini NEZAKONITIM.

Osim navedenog, istovremeno se pobijanim Rješenjem, a budući da ono Žalitelju neopravdano uskraćuje raspolaganje sredstvima koja mu po Stečajnom zakonu pripadaju, krši načelo hitnosti stečajnog postupka i obveze stečajnog suda da po službenoj dužnosti utvrdi sve važne činjenice za donošenje odluke u stečajnom postupku sadržane u čl. 11. Stečajnog zakona te istodobno krši i ustavno pravo Žalitelja na pravično suđenje osigurano i čl.6. Europske Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda.

III / Na temelju svih obrazloženih i osnovanih žalbenih razloga pobijanja spornog dijela Rješenja o namirenju od 17.09.2026., Žalitelj **predlaže** Visokom trgovačkom sudu Republike Hrvatske, kao drugostupanjskom sudu, da:

» u skladu sa čl. 373. st.1.t.1.i 3. ZPP te u skladu sa čl. 373.a. st.1.t.2.i st.4. ZPP, a zbog žalbenog razloga pogrešne primjene materijalnog prava i pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja, **preinači** pobijani dio Rješenja o namirenju (točka II. i III. izreke) na način da presudom odredi namirenje tražbine Žalitelja kao razlučnog vjerovnika iz postignute kupovnine za iznos od 1.861.853,69 eura te naloži Financijskoj agenciji da navedeni novčani iznos isplati na račun Žalitelja (a u tom pogledu djelomično ukine točku II. izreke da se predmetni iznos prenese na depozitni račun trgovačkog suda te djelomično ukine točku III. izreke da se predmetni iznos zadržava na sudskom depozitu do pravomoćnog okončanja parničnog postupka pred Trgovačkim sudom u Splitu broj P-364/2025)

a podredno da;

» u skladu sa čl.369.st.1. ZPP, ako utvrdi da postoji bitna procesna povreda iz čl. 354.st.2.t.11. ZPP, donese rješenje kojim će ukinuti pobijani dio Rješenja o namirenju (točka II. i III. izreke) i predmet vratiti sudu prvog stupnja na ponovno odlučivanje.

Za Žalitelja punomoćnica:
Tea Gatternig, odvjetnica

